

Зима

ухна вѣтъръ, брулна листи, та раз-
кжса на баба Зима дрехитѣ чисти.
Разсърди се тя проклета, отъ ядѣ
плаче, сълзи рони, — сълзи снѣ-
жинки бѣли. Рони, сипе, вредомъ
стели гори и полета, съ снѣгъ по-
кри земята, вѣщицата проклета.

Изплашиха се хора, стреснаха
се птички и въ гори гадинки скриха
се всички. Зеръ шега не знае пуста баба стара, ед-
нажъ ли сж яли нейната попара?

Стресна се чичо Вrabчо: вредъ зимата метнала
рухото си бѣло, всичко се е скрило, сѣкашъ е умрѣло.
Току сви се той въ кумина.

— Дѣ корички, дѣ трошички — криво-лѣво все
ше нѣкакъ да прѣмина.

— Ухъ! студено! — зъзне баба Меца, а пчелички,
скрити всички, не ше си дадатъ ней медаца. Въртѣ,
сука, па нахлу си тя кожуха и въ дупката си топла
сврѣ се да зимува. Нека вѣтърътъ си духа!

— Га, га! — гарванъ грачи, сѣкашъ плаче...
Цѣла зима, какъ ше мина? — Га — га — шо ли
чакаме сега?

Само дѣдо, свитъ вѣвъ кжта, пухка, смучи си лу-
лата... не хае, че се мръщи баба Зима, — той не ше
да знае.

Ст. Ч.

